

HISTÒRIA MODERNA DEL MAR

CAPÍTOL 2: De la Guerra de Successió del Bosc de Brocelaina

(Segona part: la cosa no acaba aquí)

4. La Reina Guàriön caminava a pas lleuger cap a una de les rampes que sortien del Castell dels Destins Encreuats. Feia molts anys que no rebia un missatge com aquell de l'ala oest del castell – on hi ha la zona de vigilància –. Va pujar a la plataforma i abans de tirar de la palanca va fer una bona repassada visual al panorama. Des del castell es podia veure gran part del regne, i és clar, grans extensions de mar que es perdien en l'horitzó pels quatre costats. El sol havia sortit feia una hora, i feia una hora que ella s'havia despertat, com sempre a trenc d'alba, des del dia en que es va transformar en gall.

Però no hi havia temps a perdre i va deixar-se caure per la rampa. Tota la plataforma, que ara es movia a gran velocitat i tremolava de mala manera, estava feta amb restes de barrils vells de licor de pruna, des de les rodes fins a la pròpia poltrona on reposava la reina, un gran bidó ple de prunes encaixat a la base de l'estructura. Les prunes es conservaven bé en aquells bidons, però amb aquell vent colpejant-li de cara era impossible pensar en menjar, per molt bones que fossin les prunes.

Passat el riu, el pendent disminuïa i la plataforma anava parant poc a poc fins arribar a la platja. Des d'aquella carraca de fusta, a tocar de mar, va veure amb els seus propis ulls el vaixell: una altra carraca de fusta que es movia a gran velocitat.

Terra a la vista!!! El capità de l'Àliga Centenària es va despertar a l'instant. Altra vegada experimentava un estrany despertar: un parell de preguntes per les quals no tenia resposta van ocupar-li el pensament només aixecar-se. Com podia ser que haguessin vist terra, si no és que havien girat en rodó? I com és que havia somiat amb un gall que es movia i parlava com una persona? Començava a pensar que en realitat tot era un somni i que en encara deuria estar fent la migdiada a la cala de les dues estàtues. Al capdavant, a qui se li acudiria desencallar un vaixell robant sequoies del bosc de Dröle?

En aquell instant, just després de sentir cops a la porta, l'Estanislau Puigsagordi entrava a la seva cambra amb cara de clar entusiasme. En Zaöl es va acabar de vestir i van pujar a coberta. No era una illa molt gran però per no haver-hi de ser, Déu ni do.

El capità va donar l'ordre de llançar l'àncora, es trobaven a una distància prudencial de l'illa i tenint en compte les circumstàncies era el més adient. Va oferir un barca als dos aventurers, i va decidir quedar-se a la nau i fer algunes reparacions, realment necessàries. En realitat també estava una mica espantat, podria tractar-se de l'illa de Momo... Però només era una llegenda! Tothom la coneixia, era un mite, un conte que s'explicava als nens, però quina altra explicació hi podia haver? I si era així, el millor era no acostar-s'hi.

I així va ser com Estanislau Puigsagordi i Karl Rice van conèixer la Reina Guàriön, del Regne de Murdündrain, que els esperava sobre una roca. En arribar es van estranyar de veure un gall a la platja i van pensar que això podia indicar que hi vivia gent a l'illa. Potser no aniria malament que algú els fes de guia fins al cim de la muntanya. El pobre Karl pensava que si acompanyava al jove excursionista, potser aquest s'oblidaria de la juguesca. A més, quina altra cosa podia fer? Estava realment sorprès i encuriolit per aquell misteri i fins i tot enfadat: volia una explicació! La reina els observava impertèrrita mentre deixaven la barca en un lloc segur. Quan ja eren a punt de prendre camí, el gall els va parlar.

Amb gran cordialitat i mestria, la Reina Guàrion els va treure en pocs minuts tot el que necessitava saber: d'on venien, com havien trobat l'illa, qui eren i què volien. I com que els nous aventurers van respondre amb gran educació es va oferir a acompanyar-los al seu castell, des d'on se'ls aprovisionaria i se'ls indicaria com anar a la Cova de l'Ermità. Això sí, ells havien de permetre que els seus homes prenguessin la barca per dirigir-se al seu vaixell i demanar al capità que els esperés a l'altre banda de l'illa, en un racó molt més apropiat. Van acceptar i van posar-se en camí cap al Castell dels Destins Encreuats.